

BOGODNJJA DANICA.

Katolški cerkveni list.

№ 32.

V četertik 7. vel. serpana.

1851.

Labudnica.

Navdahunjen od Svoje,
Ki ga veseli,
Si sledenj kaj poje,
Kar serce želi:
Popivie od vinca,
Od vojske zolnir,
Od nekaj pa Minca,
Mladenic, pastir.

Zakaj bi od Svoje,
Nje same vesel,
Med zvodene roje
Jest enkrat ne pel?
Recite vi drugi,
Kar kolj se vam zdi,
Per nji se mi, slugi,
Nar bolji godi.

Je lep'ga pogleda,
Iskrenih oči,
Če tudi je bleđa,
Pa terdne moči,
Mogočne postave,
Kostanjevih las,
Notrajne blišave
Na milim' obraz'.

Od svete neveste
Je Salomon pel,
Zaljubljene, zveste
Presladko, vesel:
Tako bi tel peti
Od ljube vse dni
Na revnimu sveti,
Pa dano mi ni.

Ne vidi se lisa,
Ne madež na nji,
Nebeškiga stisa
Jo najdejo vsi,
Njo kateri poznajo,
In njeno serce,
In z mano imajo
Do nje té želje

Zakaj si pa černa
Preljubo ta čas,
Od hudiga ternja
Razboden obraz?
Zakaj oblačilo
Raztergano jmaš
In čistosti krilo
Zavihati daš?

Moj' bratje so mene
Tako naredil',
Lepote nobene
Na meni pustil',
Bogu se pa vsmili
In dobrim ljudem,
Preljubi moj mili!
Le k' tebi še smem.

Komu potožila
Bom svojo britkost
In kdaj pohodila
Sovražne ojstrost' ?
Le kam obrniti
Čem svoje oči?
Se potolažiti
Čez težke reči?

Preljuba Divica,
Prezlahtni moj žar,
Serca golobica,
Nadnebesni dar!
Po tebi zdihujem,
Močno hrepenim,
Se v tebi radujem,
Se v teb' veselim!

Pa minejo leta,
In prejde mladost,
Ljubezen pa vneta
Ne čuti slabost';
Če tudi so beli
Postali lasje,
Še bolj so se vneli,
Občutljeje, želje.

Pa dokler ne vgasne
To moje oko,
Ljubezen se zjasne,
Se vnema za njo;
Le živi preblažni
Neomajani Rim,
V ljubezni tolažni
Clo, dokler bo Krim.

O kakšino njeno
Je lepo ime?
Perserčno, ognjeno,
S spomina ne gre;
Je Cerkev nam dana,
Nje mila oblast,
Katolška imen'vana,
Edina za čast! D.

Kako bi se šole napravile.

Zastran naprave šol po kmetih, se iz nekterih krajev nasveti slišijo, katerih bi ne bilo preslišati. Ker je deželna bolj uboga, soseske z mnogotermi davki, nakladi, odkupili, zastanki i. t. d. ob-

težene, in mem tega letas še s točo tako hudo obiskovane; skorej nikakor ni moč, kakih dnarnih shodkov za šole in njih učnike misliti. Toliko ložej pa, kakor je sem ter tje slišati, bi se dale radosvoljne šole napraviti, ako bi se od prave strani začelo. Veliko duhovnov po kmetih ima radosvoljno

šolo, in ne išejo per tem nobeniga družiga plačila, kakor zavest, de so kej dobriga človeštvu storili, ker so prepričani, de plačilo boljši jih unkraj groba čaka; in veliko jih je, kakor se sliši, kateri bi radi šolo začeli, ako bi bili k temu od vikših spodbu-
jeni; sami od sebe si pa ne upajo lahko, ker se rado nameri, de se take početja za prederznost ali za kako drugo napako razglasujejo. Tudi je veliko šoli nasprotnih misel, ktere so šolskim ljubivcem overki se podati v šolarije. Po vsaki ceni pa bi bilo zastran lepe keršanske omike skorej nar boljši, de bi se duhovni otročje odreje po šolah na kmetih, kolikor je moč, lotili. — Kar pa tiče prihodke in pomočke ondi, kjer šolskiga zaklada išejo, smo slišali svet, kateri se nam prav moder zdi. Naj bi se namreč gostnikom ali birtam nekaki krajcarji na bokal naložili, ktere bi mogli za šolo odrajtovati, v tem bi se denara veliko dobilo, in nobedin bi ne imel nikakoršne občutljive škode; birtov in pijancev bi se pri vsem tem ne mankalo, kakor se jih zdaj ne manka; ako bi jih pa za to kaj manj bilo, bodi Bogu hvala, ker ravno gostivnice so večkrat, ki poštenje in lepo obnašanje kmetov okuzujejo. Po nekterih krajih gostniki ali pivničarji plačujejo ta šolski naklad, in pravijo, de se zavoljo tega vino ondi ne toči dražji, kot drugod, kjer tega ni. Na žganje bi pa bilo dobro še veči naklad narediti, ker bi se s tem utegnil tudi ta namen doseči, de bi se pitje tega strupa zmanjševalo. Zakaj, kakor so nekteri ljudje začeli na žganje lakomni biti, bodo hitro svoje hiše in zemljisa v žganji potopili, zlasti pa ako pridejo judje v deželo, ako je res, kakor se sliši, de bi jih radi imeli. Naj kak jud, ali kak tajekatoliski apostolač, kateri svoje liste pred seboj v deželo pošiljajo, le eno pivnico v sredi vasi, ali eno stacuno kjer si bodi v last dobi, se bo že vidilo, kako hitro bo slovenskim gospodinjam okoli in okoli krave molzel, snopje mlatil in travnike kosil. Že keršanska gostivnica, ako ni v nji zlo bogoljubiga gospodarja, po celi vasi in soseski slovenskim materam na potoke solz pretoči: kaj še le, ko bi jo taki v roko dobil, kateri si v dobro delo šteje, katoličana dreti, ali pa taki, ki mu ni nobena reč bolj per sercu, kakor katoličanam vero v praviga Boga iz serca iztergati? Ožuljena poljska dežela nam je zgled; zgled nam je Ronge in njegovi verniki, katerim je on po pivnicah pijan nejevero pridigal, in jih, namesto k božji službi, na sprehod in kratkočase vodil popivat in pojedat.

—a—

Nedeljskim učencam in učenkam v podbudo.

b) Opomin nedeljskim učenkam v začetku šole.

Drage, s kervjo Jezusa Kristusa očišene in z gnado svetiga Duha posvečene device! Nar drajši blago, ki ga imeti zamorete, je neomadežvana čistost duše in telesa, ktera vas angelam podobne in posebne prijateljice božje stori.

Nedolžnost ohraniti naj bo zato vaša prva in nar veči skerb. Vaše lastno hudo poželenje vas v greh vabi in napeljuje. Svét iše in gleda vas ob nedolžnost, ob čistost, nar lepši čednost, pripraviti. Satan, ubijavec nedolžnosti in lažnik od začetka, pa tudi hodi okoli kakor rujoveč lev, in iše, koga bi požerl (I. Petr. 5, 8.). Če je nedolžnost enkrat zgubljena, je za vselej zgubljena; brez njé se bote časno, in če prave pokore

ni, tudi večno nesrečne storile. Komu bi se milo ne storilo, kdo bi ne jokal, viditi toliko keršanskih deklet, ki prelepi venec nedolžnosti za kratko, pregrešno, od hudobe navdano ternjevo veselje zamenjajo, ktero jim hudo vest, nar veči britkost, časno in večno nesrečo napravlja!

Keršanske dekleta! vas teh dušnih sovražnikov obvarovati, vas k modrimu, svetimu, keršanskimu življenju napeljevati, vam pomagati, nedolžnost in čistost zvesto ohraniti, de kakor bote na telesu rastle, tudi na duši zmiram močnejši prihajate, Bogu v čast, vam in človeškemu rodu pa v srečo: to je namen naše nedeljske šole.

De bomo pa imenitni namen ložej dosegli, vam gré posebno naslednje opomine si dobro zamerhati, in jih natanko spolnovati:

1. Molite rade; vsa pomoč pride le od Bogá.
2. Očistite pogosto svojo vest v zakramentu sv. pokore, in pojdite vsaj vsaka dva mesca k spovedi. Še boljši je, če se o praznikih matere Božje in v kvaternih nedeljah to zgodi. Tudi je lepši in podbudljivši, če vas k spovedi in sv. obhajilu več skupej pride.
3. Službe božje ne mudite. V Cerkvi ne smete zadej, ampak vselej bolj spredej se znajti. Kakó se pa zadržati gré, vam je znano.
4. V obleki bodite pametne in ponižne. Ne pozabite nikoli, de obleka ne stori človeka ne bogatejšiga, ne častitljivšiga, ne boljšiga. Kdor z obleko ali drugo nečimernostjo hvale iše, ima prevzetno, napuhnjeno serce.
5. Z drugim spolam se sramožljivo dekle čez neogibljivo potrebo in samsi pečati ne smé. Vasovati ali plesati se devici ne spodobi, tudi ne v take hiše na prejo hoditi, kjer se opravljeni in nespodobni pogovori ali nespodobne norčije imajo.
6. Na božje pota, na žegnanje ali sploh k andohti v bližnje fare ne smete hoditi — brez dobljeniga privoljenja.
7. Omamljive pijače, in posebno žganja se je vsakterimu, toliko bolj pa še ženski varovati treba.
8. Šolarce si bodite kakor sestre med seboj, molite ena za drugo, ena drugo greha varite, ena drugi k dobrimu pomagajte. Opravljati, raznašati, zmerjati je gerdo in greh; za vas pa bi bilo še gerši.

Keršanske deklice! ker vas veči del za pridne in dobre poznam, ker sim prepričan, de rade vbogate, vas k zvestimu spolnovanju teh vodil opominjal ne bom. — Vam, ktere ste dans vpervič prišle, le še rečem: V šolo hoditi, se med poštene šolarce šteti, je velika sreča in čast, ktere dozdej niste imele. Če hočete v tej častitljivi družbi ostati, spolnujte poprej imenovane opomine zvesto, ljubite Boga, vbogajte starše in prednike svoje, in bodite drugim dekletam v lep izgled. — Če bom pa med vami ktero spačeno in nevbogljivo spoznal, bom primoran jo posvariti, in ko bi ponovljeno svarjenje nič ne pomagalo, ji bom kakor nepoboljšljivi terdovratnici duri pokazal, in jo od te poštene družbe za vselej odločil.

Keršanske deklice! ohranite nedolžnost in poštenje, in zvesto vbogajte vse, kar sim vam opomnil, de bote veselje angelov, tolažba staršev, naše upanje, čast in sreča fare. Zato se posebno Marii in svetimu Alojzju vsak dan priporočite, posebno pa dans k začetku šole. Molite tudi za nas, za svoje sedajne in nekdanje učnike.

Božje usmiljenje.

Neki mladenec, kateri je bil ves igri vdan, gre en večer s svojimi tovarši igrat, in zaigra vse kar ima. Mladenec ves serdit zavoljo te svoje zgube, začne Boga preklinjati in reče: „No Bog! veči krivice mi ne moreš storiti, kakor si mi jo zdej storil.“ Prigodilo se pa je, ko se s svojimi tovarši domu pelje, se voz zverne. Vsi so z voza padli, pa samo imenovani preklinjevalec je bil na nogi hudo ranjen, tako, da so ga njegovi tovarši morali domu nesti.

Ko je na svoji postelji ležal, in zlo hude bolečine terpel, je začel, namesti da bi se bil k Bogu obrnil, — Boga še hujsi preklinjati, rekoč: „Bog! ti imaš svoje veselje nad tem, da si pokazal, da mi še kaj hujsiga storiti zamoreš; več mi ne moreš storiti, pogreznj me še v dno pekla, da bo tvoj serd ohladen! — Na to je prišel en pametn mož, mladenca dober prijatelj k njemu in mu prav prijazno pravi: „Nekiga dobriga prijatla imam s seboj, rad bi tebi še roko podal in se poslovil, predn umerješ.“ — Mladenec dovoli, da naj ga noter pokliče. — Na to vzame mož podobo križaniga Izveličarja spod oblačila, jo pokaže terpijočimu, skorej obupnimu mladenču in milo pravi: „Glej ljubi moj, to je tisti dobri prijatelj, gotovo nar boljši tvoj prijatelj, ta je tvoj Odrešenik, in je zavoljo tebe, — da bi bil večno srečen, — toliko terpel, in clo svoje življenje dal; je li tedej mogoče, da bi On tvoje pogube iskal in se je veselil?

Ozri se le nekoliko na svojiga Zveličarja, poglej njegove razpete rame, ktere le zato razpete ima, da bi tebe objel; poglej njegove prebodene roke in noge, in njegove odperto stran, iz kterih je on svojo kri do zadnje kaplje dal; in to vse le zato, da bi ti zveličan bil! „Ali ne spoznaš tukej Božjo nezmerjeno milost in ljubezni, pa tudi svoje velike hudobije in pregrehe, ko si se prederznil Boga preklinjati? Pogled na bitko podobo našiga Odrešenika ga je omečil, je začel je svoj grešni stan premišljevati, z večkratnim oziram na križaniga Jezusa. Žalost opade njegovo serce, mile solze toči, da je svojiga nar višjiga dobrotnika tako zlo zlo razžalil, spozna da ga je Bog zato tako udaril, ker ga ljubi, da bi ga po terpljenji k spoznanju in k pokori pripeljal, da bi ga rešil iz brezna pogube. — Voljno je zdaj prenašal svoje velike bolečine, ker je rana vedno hujsi prihajala, in je vse v duhu pokore preterpel, dokler da je svojo dušo izdihnil. Z veliko žalostjo se je svojih grehov pred spovednikam obtožil. Umerl je polno zaupanja v Božjo preveliko milost.

Kolika tolažba je to za grešnika, kateri resnične želje ima, se spokoriti in poboljšati, ker še sme upati odpušenje in milost zadobiti! Le z zaupanjem naj se grešnik poda k stolu milosti Božje, tam je zdravilo za njegovo bolno dušo, tam rešenje, tam večno življenje! Če so ravno tvoji grehi zlo zlo veliki, nikar ne obupaj, zasluženje Jezusa Kristusa je še večji, njega usmiljenje neizmerno. Sveto pismo pričuje: „Naj zapusti hudobni svojo pot, in krivični svoje misli, naj se k Gospodu verne, in on se ga bo usmilil, in k našimu Bogu, zakaj pri njem je veliko odpušanja.“ Iza. 55. 7. — Zraven tega pa naj grešnik ne pozabi besede sv. Duha: „Ne reci: Grešil sim, in kaj žaliga se mi je zgodilo. Zakaj Narviksi je poterpežljiv maševavec. In ne reci: Usmiljenje Božje je veliko. Bog se bo usmilil nad obilnostjo mojih grehov, zakaj njegov serd se tako hitro približa, kakor usmiljenje, in v grešnike se njegov serd ozira.“ Sir. 5. 4—7.

D—n.

Napuhin in Ponižin.

Napuhin in Ponižin skupej mem križa gresta; Ponižin se ponižno odkrije, Napuhin napihnujen mem gre. Ko dalje gresta, poldne zazvonj; Ponižin ponižno klobuček z glave vzame in angelovo česenje moli; Napuhin svojo belo štulo na glavi ima, in Ponižina zaničljivo gleda. Napuhin in Ponižin še dalje gresta, in prideta skorej nehoté v neko cerkev, ko je bilo ravno povzdigovanje. Ponižin ponižno poklekne ter včlovečeniga Boga v podobi beliga kruha in vina moli; Napuhin nese roko na čelu, — bi menil, da bo križ delal, — pa si le svoje kuštre gladi in vpravova; potlej nese roko v žep, bi mislil, da bo mōlek (roženkranc) iz njega vzel, pa privleče očialnik, se stegnjeno in čversto vstopi, ter med nar svetejšim opravilam brez strahu in sramozljivosti na vse strani zijá.

Le malo poterpita, Ponižin in Napuhin! popotvanja še ni konec, pa kmalo ga bo. — Čez dolgo, pa vender ne prav dolgo časa prideta Ponižin in Napuhin pred Sodnika. Kaj bo pa zdaj? Ponižin poklekne pred sodnika in prosi milostljive sodbe; Napuhin se čversto pred-nj vstopi in revsne: Jest se sodbe ne bojim, nimam nobeniga greha. Pravični sodnik Ponižina za roke prime in ga prijazno na svojo desnico posadi, rekoč: „Slehern, kateri se ponižuje, bo povišan.“ Napuhina pa v večne tamnice pahne, rekoč: „Slehern, kateri se povišuje, bo ponižan!“

Nauk iz nauka. „Prevzetnež bo padel in se bo pogreznil, in nikogar ne bo, da bi ga vzdignil!“ J.

Veselje in upanje katoliške Cerkve.

V sredi žalosti in bitkosti je katoliška Cerkev tudi marsikaj veseliga doživela. Posebno veselo je, da so misjoni po mnogih krajih vse djanje in obnašanje ljudstva prestvarili, česar bi noben človek ne bil popred v tako obilni meri upal. Božja milost je tu očitna. — Druga veselica je, da se je katolištvo med krivoverci začelo tako obilno razširjati. V Kristianii, v Atenih in v Berlinu se katoliške cerkve zidajo, v Švedii, v Hešnu, v Falcu, v Jeruzalemu, po Angleškim in Irskim in drugod se krivoverci neprenehama h katoliški veri spreobračajo; v Afriki se nov misjon po našim rojakom Ignacii Knobleherji odpira; na Dunaji je sila društev za podporo misjonarjev in družih keršanskih namenov; Rongcanci povsod z dolgim nosam odhajajo; se bo vidilo, kaj bo v Ljubljani 7, réci sedem sostavkov od izreje otrok v Enim rongcanskim v Ljubljano poslanim listu, storilo? Eksbenediktinar Ljubljančanam zastran odreje otrok malo zaupa, ker jim ves list, popisano z otročjimi rečmi pošilja in vsiluje. Ali pa morebiti Kučera le misli, da Ljubljanskim štacunarjem škernicejnov permankuje, ter jih — kolikor močno ga njegova ljubezin žene! — želi iz zaderge spraviti?

Na vratih v večnost človek drugač misli.

Mladimu protestantu, ključavničarju iz Oedenburga, je 7. mal. serp. v Celju na železnici roke in noge zlomilo. V bolnišnico pernešen želi duhovna, da bi mu svete zakramente podelil. Duhoven mu odgovori, da njemu kakor protestantu svetih zakramentov ne more podeliti, da bo pa ž njim molil ter ga k smerti pravičljaj. Ker je pa bolnik le želel sv. zakramente prejeti, mu je duhoven rekel, da bo njegove želje spolnil, ako v katoliško Cerkev prestopi. Ker je bolnik k temu pri-

pravljeno bil, mu je dal duhoven do popoldna odlog premisliti. Ob 5. pride duhoven, ga ob kratkim podučí, v nazočju dveh prič v katoliško Cerkev sprejme, spové in obhaja. Šesti dan potlej je umerl kakor ud svete katoliške Cerkve. — Tako se velikrat na smertni postelji pokaže, da tudi krivoverci vedó, da je v katoliški Cerkvi dobro umrétí.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Amerike. Predsednik republike pod ravnikam (aequator) g. Diego Noboa je poslal k sv. Očeta poslanca, kateri mu oznanuje, da mu je vlada zročena, in prirekuje ob enim svojo verno vdanost k veri in Cerkvi katoliški.

Švedia in Norvegia. Na Švedskim vsakimu, ki h katoliški veri prestopi, premoženje pograbiijo, potlej ga pa iz dežele sunejo; vendar so ondi katoličani toliko stanovitni ter perpravljene vse zgubiti in terpeti za sveto vero, da prebivavce po katoliških deželah zlo osramotijo. V Stokholmu je mlada žena prestopila v kat. Cerkev. G. vikari ji je vse povedal, kako je v nevarnosti premoženje zgubiti in pregnana biti. Ona mu je pa odgovorila: „Jest imam Bogá v sercu in dve zdravi roki, si bom že pomagala. — Neki 16letni mladeneč je bil od luteranskih vikših pastirjev z vsimi mogočnimi obljubami, žuganjem i. t. d. nadlegovan, da naj sv. vero zataji; pa vse je bilo zastoj. Mladeneč je ostal stanovitin, in je svojo še starejši sestro k stanovitnosti opominjal, in poterdoval, ki je tudi pred sodbo bila. — To nas zares na perve kristjane opominja.

Angleško. Kakor se Angličanje zlo prizadevajo katoličanstvo zatreti in svoje kalvinstvo razširiti, in se zlasti na Laškím vgujezditi, jim je zdaj celo v misel peršlo, v Rimu svojo cerkev sv. Pavla zidati. Dnevnik „Times“ pripoveduje, da je neki visok angličan v ta namen 1000 liber sterlingov obljubil.

Francosko. Airski škof je namenil, v rodišu sv. Vincencia Pavlanskiga temu velikimu kersanskimu apostelnu spomin napraviti. Sv. Oče so poterdili škofov sklep. Ta spomin bo namreč naprava ali vstav za starčke in uboge sirote.

Nemško. 20. mal. serp. bodo v Detmoldu vložili podstavni kamen za katoliško cerkev, ki bo sv. Bonifacju posvečena.

Nemško. G. Maasen sicer vrednik, zdaj pa začasen sindik Séverinskiga viteštva, se je vernil v naróčje sv. Cerkve.

Rim. Sv. Oče so vredniku katoliškiga časnika: „Journal de Bruxelles“ poslali zlato svetinjo. Na eni strani je podoba sv. Očeta, na drugi strani prerok Daniel, ki na premaganim zmaju stoji, z napisom: *Diruptus est draco, et dixit Daniel: Ecce, quem colebatis: to je: Razpočil se je zmaj (kača), in Daniel je rekel: Lejte, koga ste častili. Temu lepimu darilu je bilo pridjano lepo pisanje, v katerim sv. Oče pokažejo, koliko je na katoliških časnikih ležeče, koliko dobriča zamorejo storitiza očitni red, za vero, ktere brezbožnost in merzla vnemarnost v pozabljivost ženete.*

— Pripoveduje se, da so se sv. Oče do katoliških vladarjev obernili s prošnjo, da naj bi se priturški vladi v resnici popečali za kristjane v Bosni in Hercegovini ter jim toliko pridobili, da bi mogli rinati proti nasilstvu turškiga trinóštva.

Iz Prage. Sveto leto je bilo na Češkím 6. nedeljo po binkóštih, to je, 20. uniga mesca sklenjeno.

V Cerkvi sv. Jindriha v Pragi je sam vikši pastir pridigal. „Blahovešt“ pravi: „Vse se je gnetlo k leci, s ktere so častitljive besede častitljiviga apostolskiga namestnika padale kakor luč in rosa z višave v serca vnetih poslušavcov. Klicajoč k stanovitnosti in sterpljivosti v dobrim, naš vikši pastir ni pozabil svariti pred padcam poprejšnih zmot in grehov, ker to bi bila nehvaležnost in prelomljena zvestoba.“

Dunaj. Tajčkatolici ali rongeanci, katerih začetenika sta en nečistnik in en pijanec, so povsod zaničevani, le samo na Dunaju in posebno v Gradcu še nekaj gujezda imajo. Pa tudi na Dunaju se jih le ploža prijéna, kar je postenih, se jim ta nejeverska soderga gnusi. Tako p. je g. Besenger od c. k. domorodne denarnije (banke) odpravljen, v kateri službi je bil 15 let, in mora tudi Dunaj za nekaj časa zapustiti, zato, ker se še zmiram prizadeva gnusno rongeanstvo razširjati.

Dunaj. Minister uka je razsodbo, ali sme tudi kak protestanski profesor v dekana na Dunajskim vseučelišu izvoljen biti, vseučelišnimu konzistorju izročil. Sloveči govornik in pravdosrednik, Dr. Mühlfeld, je v zboru v iskrenim govoru jasno skazal, da bi bilo tako djanje velika krivica. Zatorej je bila volitev Dr. Bonitz-a z 11 glasi prot enimu zaveržena, in Dunajsko vseučeliše ostane za zdaj in, kakor upamo, za vso prihodnost, katoliško.

Ljubljana. Kakor vsako leto, so tudi letas o Porejunkuli 2. t. m. Slovenci pokazali svojiga pobožniga duha, ker jih je silo veliko iz vsih krajev peršlo, se sosebne milosti božje, popolnoma odpustkov vdeležiti, katerise vernim ta čas delé, ako svete zakramente vredno prejmejo, in kar je družiga potrebniga, dopolnijo. Ta spodbudljivi praznik je letas posebno še s tem povišan bil, da so trije gospodje v cerkvi očetov Franciskanarjev ti perložnosti primerne k pravi in resnični pokori budivne govore imeli. V franciskanarski cerkvi je dvajset spovednikov neprenehama spovedovalo in tudi v vsih družih farnih cerkvah so duhovni v petek, že nekoliko dopoldne, celo popoldne in v saboto dolgo dopoldan spovedovali. Nasledek je bil, da jih je bilo samo v Franciskanarski cerkvi okoli štiri tavezent obhajanih, in veliko tudi po družih cerkvah. Marsikterim bo morebiti vstreženo zvediti, da spoved se lahko že kake dni poprej opravi, kjer si bodi, in k sv. obhajilu zamore človek tudi v kaki drugi cerkvi iti; molitve za odpustke pa morajo v zadevni cerkvi reda sv. Frančiška od večernic poprejšniga dne (predpraznika) do večernic družiga dne opravljene biti. Na tako vižo se jih zamore še veliko več te duhovne dobrote vdeležiti, kakor se jih sicer vdeleži. J.

Ljubljana. 31. mal. serpana je bil sklep gimnazialnih šol v Ljubljani z zahvalno sv. mašo v stolni cerkvi. Po veliki maši so nar pridniši učenci lepe darila iz rok v. č. g. deželnega poglavarja grofa Chorinski-ta prejeli. Ta slovesnost, ktera je prijatlam mladosti zmirelj ljuha, se je s primernim govorom v. č. g. gimn. vodja začela in z zahvalnim govorom eniga osmošolca končala. Kar je v obeh govorih posebno globoko v serce seglo, je to, da sta bila polna, ne ajdovskih bogov in boginj, temuč čistiga in ognjeniga kersanskiga duhá. In tako je prav; kristjan, kateri se svojiga kersanstva zavé, se ima povsod in vselej kakor kristjana spoznati. „Kdor me bo spoznal pred ljudmi, tega bom tudi jest pred svojim nebeškim očetam spoznal“. Pri tej prilóžnosti je deželni poglavar tudi učencu Jerebu iz Vodice, ki je pretekli mesec nekiga fanta z nevarnostjo lastniga življenja iz velike Ljubljance smertiotel, darilo za otetbo v gotovih 25 goldinarjih podelil.